

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613208909
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4613208909.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: DECODOM, spol. s r.o., so sídlom Topoľčany, Pilská 7, IČO: 36 305 073, zastúpeného CANIS DEI, s.r.o. so sídlom Trenčín, Partizánska 52/826, proti žalovanému: Z. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom R., O. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Michalom Medviďom, advokátom so sídlom Košice, Wurmova 1131/4, o zaplatenie 14.953,64 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany z 24. mája 2019, č. k. 7Cpr/3/2013-380, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.953,64 eura s 5,50 % ročným úrokom z omeškania od 31. 08. 2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 14.953,64 eura s 5,50 % ročným úrokom z omeškania od 31. 08. 2013 do zaplatenia z dôvodu, že žalovaný bol na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28. 02. 2002 a následných dodatkov k nej u neho zamestnaný na pracovnej pozícii vedúceho montážnikov maloobchodnej siete, pričom v období od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011 mu spôsobil škodu vo výške 14.953,64 eura, a to krátením tržieb alebo zadržívaním celej tržby. V dôsledku tohto porušenia pracovnej disciplíny bol so žalovaným ukončený pracovný pomer dňa 22. 07. 2013. Pokiaľ ide o vyčíslenie výšky škody, tak žalobca škodu spôsobenú krátením tržieb prípadne zadržaním celej tržby za obdobie od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2010 vyčíslil na sumu 3.313,47 eura a za rok 2011 na sumu 11.640,17 eura. Vyčíslená škoda predstavovala rozdiel medzi reálne zinkasovanou tržbou za montáže v spornom období, ktorá žalovanému bola odovzdaná podriadenými zamestnancami a tržbou, ktorú žalovaný fyzicky odovzdal do pokladne žalobcu. So žalovaným mal uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti za zverenú finančnú hotovosť dňa 18. 03. 2008.

3. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 179 ods. 1, 2, § 182 ods. 1 až 3, § 186 ods. 1 až 3, § 189 ods. 1, § 191 ods. 1 až 4 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný bol zamestnaný u žalobcu na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28. 02. 2002 v pracovnom zaradení poradca zákazníka, predavač v maloobchodnej predajni s miestom výkonu práce v R. v sídle žalobcu s dňom nástupu do práce 01. 03. 2002, pričom pracovný pomer bol

uzatvorený na dobu neurčitú. Dňa 01. 08. 2004 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy s tým, že od uvedeného dátumu žalovaný vykonával funkciu vedúceho montážnikov maloobchodnej siete a podľa dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 16. 06. 2005 vykonával funkciu poradcu zákazníka v obchodnom dome nábytku. Podľa dohôd o zmene pracovnej zmluvy uzavretých dňa 01. 10. 2007 vykonával žalovaný kumulovanú funkciu vedúceho montážnikov maloobchodnej siete a poradcu zákazníka v dome nábytku, pričom dňa 18. 03. 2008 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy, podľa ktorej od uvedeného dátumu žalovaný miesto funkcie poradcu zákazníka v dome nábytku vykonával funkciu dispečera dopravy a naďalej podľa predchádzajúcej dohody vykonával aj funkciu vedúceho montážnikov. V dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 18. 03. 2008 bola uvedená charakteristika pracovnej činnosti žalovaného tak, že plánuje montáže u zákazníkov, riadi činnosť montážnikov a preberá finančnú hotovosť od montážnikov a vodičov za tovar. Zároveň dňa 18. 03. 2008 bola medzi sporovými stranami podpísaná dohoda o hmotnej zodpovednosti, podľa ktorej žalovaný prebral hmotnú zodpovednosť za zverenú hodnotu a to finančnú hotovosť v slovenskej mene a v eurách s tým, že sa zaviazal všetky hodnoty riadne a bežne vyúčtovať, vykonať všetky opatrenia potrebné k tomu, aby nedochádzalo k škodám na zverených hodnotách a postupovať v súlade s platnými predpismi podľa pokynov vedúcich zamestnancov. Súčasne v tejto dohode o hmotnej zodpovednosti bolo uvedené, že žalovaný ako zamestnanec zodpovedá za schodok ak nepreukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Ďalej zistil, že dňa 05. 06. 2013 žalovaný vlastnoručne napísal priznanie, podľa ktorého odcudzil finančnú hotovosť žalobcovi za služby montáž nábytku a bol ochotný vyrovnáť vzniknutú škodu. Svoje konanie zdôvodnil tým, že skúšal šťastie v hazarde, bol na dovolenke s rodinou, zakúpil auto a požičal peniaze iným ľuďom. Podľa zápisnice o prerokovaní písomného vyhlásenia žalovaného zo dňa 05. 06. 2013 spísanej dňa 06. 06. 2013 a podpísanej aj žalovaným tento okrem iného v zápisnici uviedol, že finančná hotovosť mu bola odovzdávaná od montážnych pracovníkov osobne, pričom časť financií prepísal a rozdiel si nechal a suma bola upravovaná na zmluve o dodávke tovaru a služieb k objednávke a tiež príjmový pokladničný doklad. Takto začal konať od januára 2012 až do mája 2013. Zo zápisnice zo zasadnutia škodovej komisie konaného dňa 10. 06. 2013 mal preukázané, že žalovaný potvrdil, že úmyselným konaním v období od 01. 01. 2012 do 31. 05. 2013 neodovzdával zamestnávateľovi finančnú hotovosť za vykonanú montáž nábytku alebo jej časť, ktorú zinkasoval od zákazníkov, a ktorú mu odovzdávali jeho podriadení montážni pracovníci, pričom ničil doklady (spravidla príjmové pokladničné doklady) a následne neodovzdával zamestnávateľovi žiadnu finančnú hotovosť za vykonanú montáž nábytku. Prípadne pozmeňoval doklady tak, aby tieto zodpovedali finančnej hotovosti, ktorú poníženú odovzdal zamestnávateľovi. Ďalej žalovaný potvrdil, že nevystavoval faktúry napriek tomu, že zákazníci zaplatili zamestnávateľovi v hotovosti za montáž nábytku alebo vystavoval faktúry na nižšiu sumu ako bola skutočne zinkasovaná od zákazníkov za montáž nábytku. Žalovaný uznal škodu vo výške 124.014,18 eura, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa celú čiastku splatiť najneskôr do 30. 09. 2013. Tiež zistil, že žalovaný dňa 10. 06. 2013 so žalobcom podpísal uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a dohodu o spôsobe náhrady škody podľa § 191 ods. 3 ZP, v ktorej vyhlásil, že si vedome a úmyselne prisvojil finančnú hotovosť zamestnávateľa, ktorá mu nepatriala a potvrdil, že tržbu patriacu zamestnávateľovi vyčíslenú v dohode mu neodovzdával v období od januára 2012 do mája 2013. Žalovaný uznal čo do dôvodu a výšky svoj dlh v sume 124.014,18 eura s tým, že tento dlh v čase jeho uznania trval a zaviazal sa celý svoj dlh zaplatiť zamestnávateľovi najneskôr do 30. 09. 2013 prevodom na bankový účet. Zároveň sa žalovaný zaviazal podpísať notársku zápisnicu s doložkou jej vykonateľnosti, ktorej prílohou mala byť uvedená dohoda a zriadiť záložné práva na nehnuteľnosti špecifikované v dohode, ako aj uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Do notárskej zápisnice N423/2013 spísanej na Notárskom úrade notárky JUDr. O. v R. žalovaný urobil vyhlásenie o uznaní tohto dlhu a dal súhlas s exekúciou celého majetku na základe tejto notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

4. Z konania vedeného na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6C/340/2013 zistil, že sa žalovaný domáhal proti žalobcovi určenia neplatnosti právnych úkonov, pričom rozsudkom zo dňa 08. 07. 2015 súd návrh na určenie, že právny úkon - uznanie dlhu podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka a dohoda o spôsobe náhrady škody podľa ustanovenia § 191 ods. 3 ZP uzavretá medzi navrhovateľom (v tomto konaní žalovaným) a odporcom (v tomto konaní žalobca) dňa 10. 06. 2013 sú neplatné, zamietol a zároveň určil, že právny úkon - uznanie dlhu, ktorý navrhovateľ urobil do notárskej zápisnice dňa 10. 06. 2013 spísanej na Notárskom úrade A. O. S. so sídlom v R., C. XXXX pod č. H ktorým navrhovateľ uznal svoj záväzok zaplatiť dlh vo výške 124.014,18 eura titulom náhrady škody spôsobenej odporcovi ako zamestnávateľovi, je neplatný a rovnako určil, že neplatný je aj právny úkon - súhlas udelený navrhovateľom v prípade nesplnenia si svojho záväzku zaplatiť dlh vo výške 124.014,18

eura titulom spôsobenej škody odporcovi ako zamestnávateľovi najneskôr v lehote do 30. 09. 2013 s vykonateľnosťou notárskej zápisnice dňa 10. 06. 2013 spísanej na Notárskom úrade A.. O. S. so sídlom v R., C. XXXX pod č. N423/2013 podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. Na základe odvolania žalovaného proti zamietajúcej časti rozsudku vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 9Co/812/2015-355 zo dňa 05. 05. 2016, ktorým rozsudok prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil majúc za to, že uznanie dlhu zo dňa 10. 06. 2013 nie je neplatným právnym úkonom a je z neho zrejmé, že ide o uznanie dlhu medzi zamestnávateľom a zamestnancom v súvislosti s uzatvoreným pracovným pomerom medzi nimi a je z neho zrejmý aj spôsob, ako ku škode zamestnávateľa spôsobenej zamestnancom došlo a tiež aj jej výška, teda je z neho zrejmé, čo chcel účastník prejavíť. Podľa obsahu ide jednoznačne o uznanie záväzku podľa Zákonníka práce, keď navrhovateľ v tomto uznaní uznal tak výšku nároku odporcu, ako zamestnávateľa, ako aj dôvody jeho vzniku. Predmetné uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon navrhovateľa adresovaný odporcovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že dlh v čase uznania existoval a pokiaľ by navrhovateľ neskôr namietal jeho výšku, musel by to preukázať. Listom zo dňa 17. 07. 2013 oznámil žalobca žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu, že žalovaný mu spôsobil škodu vo výške 124.014,18 eura neodovzdaním finančnej hotovosti alebo jej časti za vykonané montáže nábytku s tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo prerokované s príslušným odborovým orgánom dňa 18. 07. 2013 a pracovný pomer sa končí doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný však dňa 22. 07. 2013 odmietol prevziať uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru za súčasnej prítomnosti dvoch zamestnancov žalobcu, ktorí uvedenú skutočnosť potvrdili svojimi podpismi. Výzvou zo dňa 19. 08. 2013 vyzval žalobca žalovaného na náhradu spôsobenej škody vo výške 119.744,09 eura do siedmich dní od doručenia výzvy s tým, že pri mimoriadnej kontrole dokladov súvisiacich so spracovaním a fakturáciou tržieb za montáž nábytku v období od 01. 01. 2010 do 31. 12. 2011 bola zistená ďalšia škoda v uvedenej výške a to krátením či nepriznaním tržieb a touto výzvou zároveň žalobca reagoval na predchádzajúci email žalovaného zo dňa 16. 08. 2013, ktorý obsahoval návrh dohody o urovaní škody spôsobenej žalovaným s tým, že žalovaný nespochybňuje svoju zodpovednosť za spôsobenú škodu, ale len jej výšku a navrhoval uhradiť časť škody vo výške 45.000 eur, čo však žalobca neakceptoval. Výzva na zaplatenie náhrady škody vo výške 119.744,09 eura bola doručená žalovanému dňa 23. 08. 2013. Dňa 10. 06. 2013 žalovaný zaplatil na účet žalobcu sumu 5.000 eur na náhradu ním spôsobenej škody - manka. Vo svojom vyjadrení zo dňa 25. 09. 2013 žalovaný uviedol, že táto úhrada nesúvisí s prejednávanou vecou, ale s náhradou škody za obdobie od 01. 01. 2012 do mája 2013, ktorú pod nátlakom uznal vo výške 124.014,19 eura formou notárskej zápisnice a v ten deň aj vložil na účet sumu 5.000 eur. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany bol žalovaný uznaný rozsudkom č. k. 1T/9/2016-2546 zo dňa 29. 01. 2018 vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od 01. 06. 2008 do 30. 05. 2013 v priestoroch žalobcu ako dispečer montáží tejto spoločnosti bez súhlasu nadriadeného krátil jemu zverené finančné prostriedky žalobcu prijaté od jednotlivých zákazníkov za vykonanú montáž nábytku, v niektorých prípadoch nepriznal prijaté peňažné prostriedky za montáž nábytku, väčšinu vystavených príjmových pokladničných dokladov skartoval, v niektorých prípadoch vystavoval nové účtovné doklady, pričom rozdiel medzi prijatými a vyúčtovanými peňažnými prostriedkami a v niektorých prípadoch celé čiastky prijatých peňažných prostriedkov od zákazníkov za realizované montáže si ponechal pre svoju vlastnú potrebu, čím žalobcovi spôsobil škodu v celkovej výške najmenej 264.433,24 eura. Žalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a zároveň bol zaviazaný nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu v sume 258.913,88 eura a so zvyškom nároku na náhradu škody bol žalobca odkázaný na civilný proces. V dôsledku odvolania žalovaného ako aj prokurátorky vo veci Krajský súd v Nitre a rozsudkom č. k. 1To/54/2018-2689 zo dňa 11. 12. 2018 zrušil napadnutý rozsudok a žalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátorky pre skutok špecifikovaný vo výrokovej časti rozsudku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je žalovaný stíhaný. Zároveň súd poškodeného - žalobcu s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že absencia skutkového vymedzenia každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, ako absencia obligatórnej náležitosti obžaloby predstavuje závažnú procesnú chybu odôvodňujúcu odmietnutie obžaloby, a preto súd prvého stupňa pochybil primárne v tom, že prijal (teda neodmietol) obžalobu prokurátora, hoci táto z pohľadu vymedzenia žalovanej trestnej činnosti nespĺňala náležitosti v zmysle § 235 písm. c) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa žalovanú trestnú činnosť nesprávne vyhodnotil ako jeden skutok a túto rovnako nesprávne právne posúdil ako jeden trestný čin, hoci už

zo skutkovej vety obžaloby aj objemu dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní bolo nesporné, že obžalovaný je už od vznesenia obvinenia fakticky trestne stíhaný pre pokračovací trestný čin.

5. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba na náhradu škody bola podaná dôvodne, pričom nárok žalobcu právne posudzoval podľa ust. § 179 a nasl. ZP, s tým, že žalobca uzavrel so žalovaným dohodu o hmotnej zodpovednosti zo dňa 18. 03. 2008 a žalovaný prebral hmotnú zodpovednosť za finančnú hotovosť, s ktorou prichádzal do kontaktu v súvislosti s výkonom svojej funkcie. Argumentoval, že schodkom sa rozumie rozdiel medzi skutočným stavom hodnôt zverených na vyúčtovanie a údajmi v účtovnej evidencii, o ktorý je skutočný stav nižší než stav účtovný. Podľa ustálenej judikatúry schodkom však nie je stav tzv. účtovného schodku, ktorý predstavuje len chyby v účtovnej evidencii. Predpokladom zodpovednosti zamestnanca za schodok je existencia pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, písomne uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, existencia škody vo forme schodku na zverených hodnotách určených na obeh alebo obrat a zavinenie zamestnanca, ktoré sa predpokladá. Tvrdil, že v predmetnom prípade nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval platný pracovnoprávny vzťah, ako i to, že bola uzavretá medzi nimi platná písomná dohoda o hmotnej zodpovednosti. Zvýraznil, že zamestnanec sa môže zbaviť zodpovednosti celkom alebo sčasti iba vtedy, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Prezentoval názor, že žalobca v súdnom konaní dostatočne preukázal existenciu škody nielen záverečnou správou z mimoriadnej kontroly zo dňa 30. 08. 2013, ktorú kontrolná skupina vykonala v dňoch od 26. 08. 2013 do 30. 08. 2013 a výsledkom ktorej bolo preverenie 1.680 montáží nábytku v období od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011 s tým, že za toto obdobie zistila kontrolná skupina manko v tržbách na montáži nábytku v celkovej výške 14.953,64 eura, ale aj ďalšími dokladmi, ktorými žalobca podrobne dokladoval jednotlivé prípady montáží v spornom období, pri ktorých došlo buď ku kráteniu tržby alebo k úplnému zadržaniu celej tržby. Pri jednotlivých montážnych prípadoch žalobca dostatočným a vierohodným spôsobom dokladoval, u ktorého zákazníka sa montáž realizovala, čoho dokladom je vyjadrenie zákazníka k vykonaniu montáže; aká suma bola od zákazníka za vykonanú montáž zinkasovaná montážnou skupinou, čoho dokladom je príjmový pokladničný doklad a na akú sumu v konečnom dôsledku žalovaný vystavil faktúru pod svojím menom a teda aká suma bola v skutočnosti do pokladne na základe takto vystavenej faktúry odovzdaná. Rozdiel medzi peniazmi prijatými podľa príjmového pokladničného dokladu a peniazmi odovzdanými žalovaným do pokladne na základe ním vystavenej faktúry predstavuje schodok na zverených hodnotách, ktoré bol žalovaný povinný vyúčtovať a teda škodu spôsobenú žalobcovi. Tvrdenie žalovaného, že faktúry mohol vystavovať aj niekto iný a že tieto boli vytlačené až po skončení pracovného pomeru s ním, považoval za irelevantné, nakoľko bolo preukázané, že žalovaný mal unikátny prístupový kód do účtovného systému žalobcu a po prihlásení sa do neho sa na všetkých faktúrach, ktoré vyhotovil automaticky uvádzalo jeho meno ako vystaviteľa faktúry a podľa záznamov o vstupoch do informačného systému v rokoch 2010 a 2011 predložených žalobcom je nesporné, že žalovaný vstupoval do systému práve vtedy, keď vystavoval faktúry na prijaté peniaze, avšak v týchto faktúrach uvádzal nižšie sumy, ako v skutočnosti prijal a následne potom do pokladne odovzdával sumu, ktorá bola uvedená na faktúre. Ďalej uviedol, že v niektorých prípadoch žalobca výšku škody nemohol preukazovať faktúrami vystavenými žalovaným, keďže v týchto prípadoch žalovaný po prevzatí finančnej hotovosti žiadnu faktúru nevytlačil a finančnú hotovosť si ponechal, preto žalobca chýbajúce faktúry nahradil čestným vyhlásením o neodovzdaní tržby do pokladne a čestným vyhlásením o neexistencii faktúry, avšak z príjmového pokladničného dokladu v takomto montážnom prípade vyplývalo, že od zákazníka bola prijatá konkrétna finančná hotovosť za montáž dokladovanú vyjadrením zákazníka k vykonaniu montáže. Spôsob preberania finančných prostriedkov od zákazníkov za jednotlivé montáže, ich zaevidovania a následného odovzdania žalovanému mal za jednoznačne preukázaný nielen z predložených dokladov, ale aj z výpovedí svedkov. V tomto smere považoval za irelevantné tvrdenie žalovaného o možnom prístupe ďalších osôb do jeho kancelárie, kde mu montážnici v prípade neprítomnosti ponechávali peniaze aj s dokladmi v obálke na stole alebo v zásuvke, nakoľko žalovaný na tieto tvrdenia nepredložil ani neuviedol žiaden dôkaz a taktiež počas celého trvania pracovného pomeru nikdy neupozornil zamestnávateľa na žiadne nedostatky v pracovných podmienkach, ktoré by mu bránili v nakladaní so zverenou finančnou hotovosťou, a ktoré by bolo potrebné zamestnávateľom odstrániť bez zbytočného odkladu a to isté sa týkalo aj prístupu žalovaného do účtovného systému žalobcu a následného vystavovania faktúr. Uzavrel, že žalobca jednoznačne preukázal existenciu škody vo forme schodku na zverených hodnotách, za ktoré žalovaný zodpovedal a zároveň aj výšku tejto škody, pričom žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by škoda bola spôsobená iným spôsobom prípadne iným zamestnancom. Na základe uvedeného mal za to, že žalovaný v plnom rozsahu zodpovedal za škodu spôsobenú žalobcovi v období od 01. 09. 2010 do

31. 12. 2011 do výšky 14.953,64 eura a keďže ide o škodu spôsobenú schodkom na zverenej finančnej hotovosti, mal za to, že podľa § 189 ods. 1 ZP je žalovaný povinný nahradiť uvedenú škodu v plnej sume. Dodal, že žalobca si uplatnil náhradu škody a jej zaplatenie požadoval v zmysle § 191 ods. 1 ZP a pokiaľ aj neprodukoval doklady o tom, že požadovanú náhradu škody za sporné obdobie od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011 prerokoval so žalovaným, tak lehota uvedená v § 191 ods. 2 ZP má iba poriadkový charakter, pričom jej uplynutie nebránilo žalobcovi náhradu škody uplatniť na súde v lehotách upravujúcich zánik práva alebo premĺčanie. Uviedol tiež, že prerokovanie náhrady škody so zástupcami zamestnancov v zmysle § 191 ods. 4 ZP a prípadné nesplnenie tejto povinnosti nemalo žiaden vplyv na prípadné ďalšie vymáhanie náhrady škody od zamestnanca. Z uvedených dôvodov zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 14.953,64 eura s 5,50 % ročným úrokom z omeškania od 31. 08. 2013 do zaplatenia podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 05. 2014, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s náhradou škody od uvedeného dátumu a je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania, nakoľko žalovaný nereagoval na výzvu na zaplatenie náhrady škody zo dňa 19. 08. 2013, ktorá mu bola doručená dňa 23. 08. 2013, podľa ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 119.744,09 eura v lehote 7 dní od doručenia výzvy, pričom škoda bola vyčíslená za obdobie od 01. 01. 2010 do 31. 12. 2011. V závere rozhodnutia k vyjadreniam žalovaného ohľadne uznania dlhu uviedol, že zo strany žalovaného k uznaniu dlhu, ktorý bol predmetom tohto sporu, v zmysle § 191 ods. 3 ZP nedošlo a zápisnica zo zasadnutia škodovej komisie konaného dňa 10. 06. 2013, súčasťou ktorej bolo aj uznanie záväzku zo strany žalovaného pokiaľ ide o škodu v rozsahu 124.014,18 eura sa týkala škody za obdobie od 01. 01. 2012 do 31. 05. 2013, ku ktorej sa žalovaný vyjadroval a ktorú uznal následne aj v uznaní dlhu a dohode o spôsobe náhrady škody z toho istého dňa a ktorej platnosť bola skúmaná v súdnom konaní sp. zn. 6C/340/2013. Rovnako notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlas s exekúciou sa týkala tej istej škody, t.j. v sume 124.014,18 eura za obdobie od 01. 01. 2012 a nie škody, ktorá bola predmetom tohto súdneho konania t.j. škody za obdobie od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011. Rovnako tak nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať námietkou žalovaného ohľadom započítania sumy 5.000 eur, ktorú zaplatil žalobcovi dňa 10. 06. 2013 s poukazom na skutočnosť, že suma 5.000 eur bola žalovaným zaplatená ešte predtým, ako bola zistená a vyčíslená škoda uplatnená v tomto súdnom konaní (záverečná správa z mimoriadnej kontroly zo dňa 30. 08. 2013), pričom aj žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu výslovne uviedol, že uvedená platba 5.000 eur zo dňa 10. 06. 2013 nesúvisí s prejednávanou vecou, ale s náhradou škody za obdobie od 01. 01. 2012 do mája 2013.

6. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania právne odôvodnil ustanovení § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie považoval za nesprávne z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 CSP a), b), d), e), f), g) a h) CSP. Napadnuté uznesenie označil za nezákonné a nepreskúmateľné, pretože v rozsudku nie je bližšie rozvedené v akých konkrétnych škodových prípadoch súd videl zverenie tržieb žalovanému, ako ustálil krátenie alebo zadržanie tržieb žalovaným, z akých konkrétnych dôkazov, napr. faktúr označených číslom, zmlúv, príjmových pokladničných dokladov a z akých konkrétnych výpočtov dospel k ustáleniu výšky žalovanej sumy, z ktorej mala vyplynúť suma, na ktorú žalovaného vo výrokovej časti rozsudku zaviazal zaplatiť. Uviedol tiež, že v rozsudku súd prvej inštancie proklamoval, že žalobca svoje nároky jednoznačne preukázal, avšak opomenul jasne bližšie vysvetliť o aké konkrétne nároky sa jedná. S ohľadom na uvedené potom nemožno ďalej preskúmať rozhodujúci myšlienkový postup súdu, ktorým dospel k osvedčeniu žalobcových nárokov z jednotlivých škodových prípadov. Rozsudok sa odvolával na prílohy k žalobe, avšak v rozsudku nebolo uvedené opísanie škodového prípadu, ani jedno číslo faktúry, názov zákazníka, výška sumy, ktorá má predstavovať schodok na zverených hodnotách. Mal za to, že táto závažná procesná vada spôsobila, že ak žalobca znovu zažaluje žalovaného hoci aj z tých istých prípadov, nebude možné v inom konaní ustáliť, či sa rozsudok konajúceho súdu vo vyššie uvedenej veci vzťahuje na tie isté prípady, alebo na rozdielne prípady. Z hľadiska zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách tvrdil, že od začiatku konania popieral, že mu boli žalované hodnoty zverené. Mal za to, že žalobca ani v jednom prípade nepreukázal, nepredložil žiadny doklad, dôkaz, o tom, že žalovaný prevzal, odovzdal finančné prostriedky v prípadoch, ktoré sú predmetom žaloby, že žalovanému boli žalované hodnoty zverené a došlo k schodku. Hmotná zodpovednosť za

zverené finančné prostriedky mu nebola preukázaná. Mal za to, že v zmysle ust. § 182 ZP bolo potrebné najprv dokázať, že žalovanému ako zamestnancovi boli hodnoty (tržby) zverené, potom či došlo k ich kráteniu alebo zadržaniu, a následne či došlo ku schodku na zverených hodnotách, čo si bolo potrebné najhľavnejšie rozviesť v napadnutom rozsudku. Počas plnenia pracovných povinností u žalobcu nebola vedená žiadna písomná dokladová evidencia o odovzdávaní a prijímaní finančných prostriedkov. Ani v jednom žalovanom prípade nebol potvrdzujúci doklad o tom, že prijal a odovzdal finančné prostriedky. Tvrdil, že vo všetkých žalovaných prípadoch bolo potrebné rozlíšiť pri nahliadnutí do príjmového pokladničného dokladu kto vystavil príjmový pokladničný doklad a kto v príjmovom pokladničnom doklade podpisom potvrdil prijatie finančných prostriedkov od zákazníka, pretože nejde o totožné osoby. Spresnil, že príjmový pokladničný doklad vystavil v nevyplnenej podobe (biako PPD), avšak na tomto doklade prevzatie finančných prostriedkov od zákazníka v každom prípade potvrdili montážnici. Prijemcom finančných prostriedkov teda bola vždy konkrétna osoba a na pracovisku neexistovalo dispozičné právo. Zvýraznil, že zverenie žalovaných tržieb mu nebolo dokázané ani výsluchmi svedkov Z. E., Z. N., Z. S., pretože sa nevedeli vyjadriť k žiadnemu konkrétnemu žalovanému prípadu a aká výška sumy v tom ktorom prípade mala byť žalovanému zverená. Žalovaný mal to, že žalovaná škoda bola voči nemu vykonštruovaná. Popieral celú výšku škody, pretože žalobca ju nepreukázal, žalobcom predkladané faktúry označil za vykonštruované. Faktúry neobsahovali jeho podpis, ani žiadnu informáciu, ktorá by jednoznačne identifikovala, že tieto faktúry mal vystaviť a malo nimi dôjsť ku schodku na zverených hodnotách, ktoré nevyúčtoval. V závere odvolania namietal, že v žalobe čo do opísania rozhodujúcich skutočností žalobca nijako nerozpisal v akej sume, kedy a z ktorých konkrétnych dôvodov mal krátiť alebo zdržať tržby, aby ich súčet tvoril žalovanú sumu, a aj preto bolo potrebné žalobu zamietnuť.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že jeho odvolanie je nedôvodné a účelové. Zdôraznil, že k veci predložil všetky potrebné doklady, boli vypočítané strany sporu ako i svedkovia. Svedkovia v konaní potvrdili, že žalovaný bol zodpovedný za vznik škody. K poukazu žalovaného na trestné konania uviedol, že rozsudok, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery, bol zrušený len v dôsledku procesných pochybení prokuratúry a prvoinštančného súdu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa k odcudzeniu peňazí priznal, vykonal právne úkony k uznaniu dlhu. Žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť.

9. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril písomne žalovaný a uviedol, že žalobca si uplatňuje žalovanú škodu duplicitne aj v trestnom konaní, čo je dôvod na zastavenie tohto konania. Zopakoval, že z rozsudku nie je zrejmé, v ktorých prípadoch bol zaviazaný na náhradu škody. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

14. V prejednávanej veci sa žalobca žalobou voči žalovanému domáhal zaplata sumy 14.953,64 eura s 5,50 % ročným úrokom z omeškania od 31. 08. 2013 do zaplata z dôvodu, že žalovaný bol u neho zamestnaný na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28. 02. 2002 a následných dodatkov k nej, na pracovnej pozícii vedúceho montážnikov maloobchodnej siete, pričom v období od

01. 09. 2010 do 31. 12. 2011 mu žalovaný spôsobil škodu vo výške 14.953,64 eura a to krátením tržieb alebo zadržaním celej tržby. So žalovaným bola uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti za zverenú finančnú hotovosť dňa 18. 03. 2008. V dôsledku tohto porušenia pracovnej disciplíny bol so žalovaným ukončený pracovný pomer dňa 22. 07. 2013. Škodu spôsobenú krátením tržieb prípadne zadržaním celej tržby za obdobie od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2010 vyčíslil na sumu 3.313,47 eura a za rok 2011 na sumu 11.640,17 eura. Protiprávne konanie žalovaného v prípade krátenia tržieb spočívalo v tom, že zamestnávateľovi odovzdával iba časť finančnej hotovosti za vykonanú montáž nábytku, ktorú zinkasovali montážni pracovníci od zákazníkov, a ktorú odovzdali žalovanému, pričom z montážneho protokolu bolo možné zistiť konkrétneho zákazníka, ktorému bola služba dodaná a z príjmového pokladničného dokladu vystaveného pre zákazníka vyplývalo, akú sumu zákazník zaplatil za montáž, pričom žalovaný vystavoval na prijaté peniaze faktúry v nižšej sume a rozdiel si ponechával, prípadne nevystavil žiadnu faktúru a ponechával si celú platbu od zákazníka. Vyčíslená škoda teda predstavovala rozdiel medzi reálne zinkasovanou tržbou za montáže v spornom období, ktorá žalovanému bola odovzdaná podriadenými zamestnancami a tržbou, ktorú žalovaný fyzicky odovzdal do pokladne žalobcu. Súd prvej inštancie po rozsiahlo vykonanom dokazovaní žalobe žalobcu vyhovel a rozhodol napadnutým rozsudkom. Odvolateľ v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné a nepreskúmateľné, pretože v ňom nie sú špecifikované konkrétne škodové prípady (faktúry, príjmové doklady), tvrdil, že mu nebola preukázaná hmotná zodpovednosť za zverenú finančnú hotovosť, pretože mu počas plnenia pracovných povinností u žalobcu nebola vedená žiadna písomná dokladová evidencia o odovzdaní a prijímaní finančných prostriedkov, finančné prostriedky mu neboli zverenú a peniaze od zákazníkov preberali rôzne osoby.

15. Odvolací súd považuje za potrebné úvodom sa vyjadriť k odvolacím námietkam žalovaného, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania. Žalovaný poukázal i na odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Žalovaný tvrdil i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto prípade ide o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia; tvrdil i vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Žalovaný namietal rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným

dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Žalovaný tvrdil i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. K žalovaným uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

16. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne aj o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

19. Obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/2008).

20. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

21. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedol vo svojom odvolaní žalovaný konštatuje, že súd prvej inštancie v

dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, s právnym posúdením veci, ako aj s odôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Odvolací súd po preskúmaní veci zastáva názor, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, i so skutočnosťami, ktoré tvrdil odvolateľ aj v priebehu prvoinštančného konania, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd len konštatuje správnosť dôvodov jeho rozhodnutia a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na potvrdenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné.

22. Podľa § 182 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. V dohodách sa môže so zamestnancami súčasne dohodnúť, že ak budú pracovať na pracovisku s viacerými zamestnancami, ktorí uzatvorili dohodu o hmotnej zodpovednosti, zodpovedajú s nimi za schodok spoločne (spoločná hmotná zodpovednosť).

23. Podľa § 182 ods. 2 Zákonníka práce, dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

24. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

25. Podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu, a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

26. Podľa § 191 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ môže požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ.

27. V preskúvanom prípade sa žalobca domáhal od žalovaného náhrady škody v zmysle uzatvorenej dohody o hmotnej zodpovednosti s poukazom na ust. § 182 Zákonníka práce. Zodpovednosť zamestnanca podľa § 182 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce prichádza do úvahy (pri splnení ďalších predpokladov) len vtedy, ak škoda vzniknutá zamestnávateľovi má povahu schodku - účtovného rozdielu medzi skutočným stavom zverených hodnôt a údajmi účtovnej evidencie.

28. Zodpovednosť zamestnanca za schodok na zverených hodnotách má na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti svoje špecifiká. Osobitosť spočíva v tom, že kým všeobecná zodpovednosť vo väčšej miere chráni zamestnanca a napĺňa tak najvýznamnejšiu funkciu pracovného práva - ochrannú, hmotná zodpovednosť je dôkazom, že Zákonník práce nechráni len postavenie zamestnanca ako „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale myslí aj na legitímne záujmy zamestnávateľa. Zamestnávateľ pri tomto druhu zodpovednosti nie je povinný dokazovať zavinenie zamestnanca. Je však povinný preukázať nasledovné trvanie pracovného pomeru, platné uzatvorenie dohody o hmotnej zodpovednosti, existenciu schodku na hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, nevyúčtovanie hodnôt,

ktoré zamestnávateľ zveril zamestnancovi. Predpokladom zodpovednosti zamestnanca za vzniknutý schodok je písomné uzatvorenie dohody o hmotnej zodpovednosti, na základe ktorej zamestnanec prevzal zodpovednosť za zverenú hotovosť, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať.

30. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedený právny výklad zdôrazňuje, že súd prvej inštancie na základe rozsiahlo vykonaného dokazovania listinami, výsluchmi strán sporu a svedkami, správne uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne. V prejednávanom prípade bolo nesporne preukázané, že žalovaný bol zamestnaný u žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 28. 02. 2002 a jej následných dodatkov, pričom dňa 18. 03. 2008 žalobca so žalovaným uzavrel dohodu o hmotnej zodpovednosti, na základe ktorej žalovaný prebral hmotnú zodpovednosť za finančnú hotovosť, s ktorou prichádzal do kontaktu v súvislosti s výkonom svojej funkcie. S ohľadom na uvedené bolo preto potrebné nárok žalobcu na náhradu škody posudzovať v zmysle § 182 a nasl. ZP, tak ako správne učinil i súd prvej inštancie. Žalobca v konaní preukázal existenciu škody vo forme schodku na zverených hodnotách, v prejednávanom prípade sa jednalo o finančnú hotovosť, ktorú žalovaný preberal od podriadených zamestnancov a za ktorú zodpovedal. Uvedené bolo preukázané záverečnou správou z mimoriadnej kontroly zo dňa 30. 08. 2013, ktorú vykonala kontrolná skupina vykonala v dňoch od 26. 08. 2013 do 30. 08. 2013 a v rámci kontroly preverila 1.680 montáží nábytku v období od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011. Za toto obdobie bolo zistené manko v tržbách na montáži nábytku v celkovej výške 14.953,64 eura, ale aj ďalšími dokladmi, ktoré tvoria súčasť spisu a ktorými žalobca podrobne dokladoval jednotlivé prípady montáží v spornom období, pri ktorých došlo buď ku kráteniu tržby alebo k úplnému zdržaniu celej tržby. K námietkam žalovaného, že faktúry vystavovali iné osoby, odvolací súd uvádza, že tieto tvrdenia žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal. Z obsahu spisu a z výpovedí svedkov je zrejmé, že žalovaný mal svoj jedinečný prístupový kód do účtovného systému žalobcu a po prihlásení sa do neho sa na všetkých faktúrach, ktoré vyhotovil, automaticky uvádzalo jeho meno ako vystaviteľa faktúry. Zo záznamov z informačného systému v rokoch 2010 a 2011 je zrejmé, že žalovaný vstupoval do systému práve vtedy, keď vystavoval faktúry na prijaté peniaze, avšak v týchto faktúrach uvádzal nižšie sumy, ako v skutočnosti prijal a následne potom do pokladne odovzdával sumu, ktorá bola uvedená na faktúre. Keďže sa žalovaný v predmetnom prípade mohol podľa zákona zbaviť zodpovednosti buď celkom alebo sčasti len preukázaním, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia, čo však nepreukázal, pretože v tomto smere nepredložil súdu prvej inštancie žiadne dôkazy. Z jeho pracovnej pozície vyplývala povinnosť prebrať finančnú hotovosť od montážnikov a vypracovávať faktúry a nahadzovať ich do systému žalobcu pod svojim unikátnym kódom. Navyše z obsahu spisu vyplývalo, že žalovaný viackrát písomne uznal svoj dlh, výslovne potvrdil, že odcudzil žalobcovi finančnú hotovosť (napr. vyhlásenie žalovaného zo dňa 05. 06. 2013 na č. I. 18 spisu), v ktorom vyjadril aj svoju vôľu vrátiť spôsobenú škodu. K námietke žalovaného, že v napadnutom rozsudku absentuje presné vymedzenie faktúr, názov zákazníka, výška sumy, ktorá má predstavovať schodok na zverených hodnotách, čo môže mať za následok, že táto závažná procesná vada spôsobí, že ak žalobca znovu zažaluje žalovaného hoci aj z tých istých prípadov, nebude možné v inom konaní ustáliť, či sa rozsudok konajúceho súdu vo vyššie uvedenej veci vzťahuje na tie isté prípady, alebo na rozdielne prípady, odvolací súd uvádza, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie definuje presnú výšku škody v sume 14.953,64 eura, pričom z jeho odôvodnenia explicitne vyplýva, že sa jedná za škodu spôsobenú žalobcovi v období od 01. 09. 2010 do 31. 12. 2011, teda v budúcnosti nemôže vzniknúť spornosť ohľadom už uhradenej škody za konkrétne obdobie vymedzenej v súdnom rozhodnutí.

31. Odvolací súd uzatvára, že konštrukcia zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách je založená na tom, že zamestnanec, s ktorým bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, nevyúčtoval hodnoty zverené mu na základe tejto dohody, hoci ich bol povinný vyúčtovať a tak vznikol schodok. Je to zodpovednosť za predpokladané zavinenie, spočívajúce v tom, že zamestnanec nespĺnil povinnosť vyúčtovať zverené hodnoty. Základnou právnou charakteristikou schodku je, že zamestnancovi zverené hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, chýbajú. Táto zodpovednosť prichádza do úvahy len vtedy, ak dôjde ku škode vo forme schodku, t. j. na hodnotách (veciach) určených na obeh alebo obrat, ktoré zamestnanec prevzal. Uvedené bolo v predmetnom konaní preukázané.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

33. O náhrade trov odvolacieho rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a s ohľadom na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).